

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
24 У 3787/16
Дана 13.07.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Весне Лазаревић, председника већа, Гордане Богдановић и Јелице Пајовић, чланова већа, са судским саветником Иваном Гулан Радосављевић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. у стечају, ..., ... бр. ..., стечајни управник Агенција за лиценцирање стечајних управника, кога заступа пуномоћник Владимир Љ. Добрић, адвокат из Београда, Бирчанинова бр. 15, против туженог Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, чије предмете је преузео Републички геодетски завод Републике Србије, Београд, Булевар Војводе Мишића бр. 39, ради поништаја решења број 952-01-06922/2015-15 од 18.02.2016. године, са заинтересованим лицем Б.Б., ..., ... бр. ..., у предмету катастра, по одржаној усменој јавној расправи дана 06.07.2018. године, у нејавној седници већа одржаној дана 13.07.2018. донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, донетим по жалбама привредног друштва В.В. и А.А. у стечају одбијене су, као неосноване, жалбе наведених привредних друштава изјављене на решење Службе за катастар непокретности Нови Београд, бр. 952-02-6196/2010 од 23.09.2015. године. Наведеним првостепеним решењем, донетим по захтеву друштва Б.Б. ..., дозвољава се у листу непокретности ... КО ... на кп бр. ..., објекту ..., улица ... бр. ..., пословном простору бр. ..., површине 844 м², упис права својине у В2 листу, подаци о стану и пословној просторији као посебним деловима зграде или других грађевинских објеката и носиоцима права на њима: старо стање гласи: Г.Г. ..., ..., друштвена својина, удео 1/1 – ново стање гласи: Б.Б. ..., ул. ... бр. ..., МБ ..., приватна својина, удео 1/1. Истим решењем је одређено да ће се ове промене спровести одмах по доношењу решења, да се у

Г листу уписују забележба ради чињења видљивим да решење није коначно, да је републичка административна такса уплаћена, као и накнада за спровођење промене.

У тужби поднетој Управном суду дана 09.03.2016. године, преко пуномоћника, тужилац побија законитост оспореног решења са свих законских разлога. Указује да је тужилац друштвено предузеће настало у складу са Уредбом о организовању делова предузећа чије је седиште на територији Републике БиХ, Републике Хрватске и Републике Словеније и на које се примењује Уредба о заштити имовине делова предузећа чије је седиште на територији бивших Република СФРЈ. Наводи да непокретност на којој се дозвољава упис права својине у корист Б.Б. ... представља имовину тужиоца и да је Републичка агенција за процену вредности издала потврду од 09.01.1996. године, те су процењена средства (непокретности) у члану 5. Одлуке о организовању предузећа у друштвеној својини од 24.05.1996. године постала имовина тужиоца, при чему је неспорно да тужилац има државину на предметним непокретностима од тренутка уноса у оснивачки капитал тј. скоро 20 година. Сматра да је упис права својине извршен незаконито, јер је предметна непокретност на дан 31.12.1990. године била у друштвеној својини, па је тако располагање супротно анексу Г Споразума о питањима сукцесије, као и одредби члана 3. став 5. Закона о приватизацији. Указује да се ради о правном питању које се односи на то да ли друштвено правна лица-резиденти Босне и Херцеговине, који су имали уписано право коришћења и располагања на непокретностима у Републици Србији, могу остварити право на повраћај имовине која је била у друштвеној својини на дан 31.12.1990. године, због чега је неопходно затражити мишљење о постојању фактичког реципроцитета од надлежног министарства. Указује и на одредбу члана 86. став 2. Устава Републике Србије, истичући да је промењен правни режим друштвене у приватну својину супротно императивним одредбама. Позива се на мишљење Министарства трговине, туризма и услуга Републике Србије, упућено Републичком геодетском заводу дописом од 01.11.2004. године, по коме су сви акти располагања имовином од стране бивших Република СФРЈ без сагласности Владе Републике Србије ништави, па је неопходно да по службеној дужности или на захтев заинтересоване стране Републички геодетски завод изврши брисање таквих предузећа у катастру, како би се успоставило пређашње стање. По мишљењу тужиоца, укњижени Б.Б. ... је био обавезан да до 31.03.2012. године поднесе захтев за споразумно решавање учешћа у имовини друштвеног предузећа А.А., али како тај захтев није поднело, не може учествовати у питању сукцесије, јер на дан 31.12.1990. године (када је направљен пресек) није ни постојало. Истиче да Б.Б. ... није имао ни континуитет са В.В. из ..., који је био уписан у надлежне регистре непокретности као корисник свих непокретности у друштвеној својини, о чему се водио парнични поступак пред Трговинским судом у Сремској Митровици, па је донета пресуда 2 П. 251/2008 од 09.10.2008. године, којом је правоснажно одбијен тужбени захтев са образложењем да према Увјерењу Историјског архива из Сарајева од 31.01.2008. године В.В. није правни следбеник Д.Д. Из Са наведених разлога, предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење, уважи жалбу, поништи првостепено решење и одбије промену права на спорним непокретностима, као и да обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове управног спора са законском затезном каматом у износу од 36.000,00 динара за састав тужбе и за таксе на тужбу и пресуду

према ТТ.

У поднеску, достављеном суду 21.03.2016. године, тужилац је обавестио суд да је дана 17.03.2016. године примио решење Службе за катастар непокретности Краљево од 14.03.2016. године, којим се усваја предлог тужиоца за понављање поступка и поништава решење Службе за катастар непокретности Краљево од 27.09.2010. године, брише се упис права својине у корист Б.Б. ..., као и одбија његов захтев за упис права својине на непокретностима наведеним у истом решењу. Указује да су пред службама Републичког геодетског завода у Бору, Лесковцу, Сремској Митровици, Осечини и Земуну у току поступци за поништавање уписа права својине туженог на непокретностима по истом правном основу, па предлаже суду да приликом доношења одлуке има у виду наведене чињенице.

Републички геодетски завод Републике Србије у одговору на тужбу остаје у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења, понавља те разлоге, сматра да су наводи тужбе неосновани и предлаже да суд тужбу одбије.

Заинтересовано лице није доставило суду одговор на тужбу.

Управни суд је применом одредби чланова 34. став 2. и 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09) одржао усмену јавну расправу дана 06.07.2018. године у присуству пуномоћника тужиоца, а у одсуству уредно позваног туженог органа и заинтересованог лица.

Пуномоћник тужиоца у речи на усменој јавној расправи у свему остаје при тужби и наводима из поднеска од 21.03.2016. године, а на питање суда да ли је тужилац поднео предлог за понављање поступка у коме је донето ожалбено решење од 23.09.2015. године, пуномоћник је тражио три дана да се изјасни писмено на ову околност. Предлажио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење а туженог обавезе на накнаду трошкова у износу од 36.000,00 динара за састав тужбе и 37.500,00 динара за приступ на расправу.

Поднеском, достављеним суду дана 09.07.2018. године, тужилац се изјаснио да није поднет предлог за понављање поступка у коме је донето ожалбено решење од 23.09.2015. године.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, управни суд је по оцени навода тужбе, одговора на тужбу, навода пуномоћника тужиоца на усменој јавној расправи и списка ове управне ствари нашао да је тужба неоснована.

По оцени Управног суда, правилно је тужени орган оспореним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је то решење донето на основу потпуно утврђеног чињеничног стања, без повреде правила поступка и правилном применом материјалног права. Правилан је закључак туженог да

је првостепени орган, након спроведеног поступка, правилно нашао да су испуњени услови из члана 83. Закона о државном премеру и катастру за постојање правног следа између уписаног претходника Г.Г. ... и друштва В.В. ..., правног лица које је накнадно исту непокретност унело као оснивачки улог приликом оснивања друштва Б.Б. ..., који је подносилац захтева за упис. Овакво закључивање туженог произлази из списка предмета из којих се види да је дана 10.09.2010. године друштво Б.Б. ... поднело захтев првостепеном органу за промену носиоца права на непокретности, означеној у диспозитиву првостепеног решења, уз који су достављене исправе, таксативно наведене у образложењу првостепеног решења. Након одржане усмене расправе дана 03.10.2012. године, првостепени орган је донео решење од 31.10.2012. године, којим је одбио захтев, али је другостепени орган, решавајући по жалби подносиоца захтева, решењем од 04.3.2013. године поништио првостепено решење и вратио на поновни поступак са налогом да се утврди да ли је подносилац захтева искључиви правни следбеник уписаног носиоца права, односно правног лица у чијем је саставу то друштво пословало. Даном 16.09.2013. године првостепени орган је донео решење којим је поново одбијен захтев странке за упис промене носиоца права на предметној непокретности, а тужени орган је по жалби исте странке решењем од 15.01.2014. године поништио то решење. Сада ожалбено решење је донето у поновном поступку, у коме је првостепени орган одржао усмену расправу и увидом у лист непокретности број ... КО ... и достављене исправе за упис утврдио да је друштво Б.Б. ... једини правни следбеник уписаног претходника Г.Г. Утврђујући правни континуитет са уписаним претходником првостепени орган је пошао од Увјерења од 31.01.2008. године, издатог од стране “Историјског архива” Сарајево, Кантона Сарајево, у коме су хронолошки приказане све промене од почетка оснивања предузећа Ђ.Ђ. 1948. године, преко формирања Е.Е., формирања Г.Г. ..., до промена извршених 1991. године када наведено предузеће постаје деоничарско друштво, а некадашњи чланови остају и даље да функционишу као делови истог предузећа, с тим што се уписане јединице, између којих и бивши Г.Г. ..., води као продајни центар у оквиру једног предузећа. Решењем Кантоналне Агенције за приватизацију кантона Сарајево бр. 21-04/1-19-612-24 од 25.07.2001. године долази до приватизације наведеног предузећа, које наставља да послује под именом В.В., са седиштем у ... и обликом уписа д.д. Исто друштво се појављује као оснивач друштва Б.Б. ..., са уделом у оснивању од 66,70% удела капитала новооснованог друштва. Такође, утврђено је да је уговором о оснивању друштва Б.Б. ..., закљученим између Д.Д. ... и друштва за трговину Ж.Ж. ..., под бројем I/1 Ов. бр. ..., овереним пред Другим општинским судом у Београду дана ... године, дошло до уноса предметне непокретности као салона број ... у улици ... бр. ... на кп бр. ..., са позивом на уговор закључен између З.З. и предузећа В.В., број ... од ... године. Полазећи од чињенице да су Г.Г. од 09.11.1989. године пословали искључиво у оквиру предузећа В.В., да је Г.Г. Београд, као једна од чланица, а касније део предузећа В.В., уписана као власник непокретности – пословног простора бр. ..., у улици ...а бр. ..., објекат бр. ..., првостепени орган је нашао да су испуњени услови из члана 83. Закона о државном премеру и катастру за постојање правног следа између уписаног претходника Г.Г. ... и друштва Д.Д. ..., правног лица које је накнадно исту непокретност унело као оснивачки улог приликом оснивања друштва Б.Б. ... - које је подносилац захтева, па је донео ожалбено решење. Решавајући по жалбама тужиоца и привредног друштва В.В. ...,

тужени орган је донео оспорено решење, налазећи да је у првостепеном поступку правилно утврђено да постоји правни континуитет између уписаног носиоца права и предузећа Б.Б.

Управни суд је ценио наводе тужбе којима се указује да Б.Б. ... није имао правни континуитет са Д.Д. Из ..., о чему се као доказ наводи пресуда Трговинског суда у Сремској Митровици од 09.10.2008. године, па је нашао да су без утицаја на другачије одлучивање. Ово стога што се из те пресуде види да је Трговински суд у Сремској Митровици решавао о захтеву овде заинтересованог лица за предају поседа – пословног простора у Сремској Митровици, при чему предмет поступка није било утврђивање права својине на том простору.

Цењени су и наводи тужбе да је по предлогу тужиоца за понављање поступка донето решење Службе за катастар непокретности Краљево од 14.03.2016. године, којим је усвојен предлог и поништено решење истог органа од 27.09.2010. године и брисан упис права својине у корист овде заинтересованог лица, па је Управни суд нашао да ти наводи нису од значаја за другачије одлучивање о законитости оспореног решења. Ово стога што се из образложења наведеног решења Службе за катастар непокретности Краљево види да је тако одлучено са следећих разлога: решење којим је извршен упис права на пословним просторима изграђеним на кп. бр. ... КО ... није у сагласности са поднетим захтевом, којим се захтева упис на кп.број ... КО ..., из пресуде Трговинског суда у Сремској Митровици од 09.10.2008. године се види да суд није утврдио постојање правног следбеништва између Д.Д. Из ... и В.В. Из ..., што је орган оценио као битну чињеницу у поступку. Имајући ово у виду, Управни суд налази да чињенично стање није исто као у овом предмету, па стога тужилац неосновано указује на овај доказ.

Цењени су и остали наводи тужбе, али је с обзиром на изнето чињенично стање ове управне ствари, Управни суд нашао да не могу довести до другачијег одлучивања у овом управном спору. С тим у вези, Европски суд за људска права је у пресуди, донетој у случају *Van de Hurk* против Холандије од 19.4.1994. године, истакао да обавеза суда да образложи своју одлуку и да узме у обзир аргументе странака не подразумева да суд мора детаљно да одговори на све наводе странака изнете у правном средству о коме одлучује, већ само оне које оцени правно релевантим.

Управни суд је разматрао предлог тужиоца да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, па је нашао да се нису стекли услови за такво решавање. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нема разлога за његов поништај, а тиме ни могућности да суд, у смислу чл. 43. ст. 1. ЗУС-а, пресудом реши ову управну ствар, будући да је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што овде није случај.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је основу одредбе члана 40. став 2., а у вези са чланом

46. став 2., Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Имајући у виду донету одлуку, Управни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на његов успех у овом спору, па је на основу одредби чланова 67. и 74. Закона о управним споровима, а сходном применом члана 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11,55/14) одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 13.07.2018. године, 24 У. 3787/16

Записничар

Ивана Гулан Радосављевић, с.р.

Председник већа-судија

Весна Лазаревић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ